

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717202318
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8717202318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Allianz- Slovenská poisťovňa, a.s., Štúrova 7, Košice, IČO: 00151700, proti žalovaným: 1) P. Z., nar. X.X.XXXX, bytom X. XX, W., občan SR, 2) U. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XX, W., občan SR, obaja zastúpení Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad, Námestie svätého Egídia 40/93, IČO: 44250029, 3) Q. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. Č..XX, W., občan SR, 4) Q. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. Č..XX, W., občan SR, o zaplatenie 1.521,86 Eur s prísl., o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 18C/5/2017-114 zo dňa 13. decembra 2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovaným v 1. až 4. rade v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1. inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovaným v 1. až 4. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 1.521,86 Eur a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vyslovil, že žalobca má voči žalovaným v 1. až 4. rade nárok na 100 % náhrady trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 415, § 420 ods. 1, § 422 ods. 1 a 2, § 450, § 489 a § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 a § 261 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania, z výsluchu strán sporu, vyjadrení zástupcov, z oznámenia poistnej udalosti na motorovom vozidle, zo správy o požiari OR HaZZ Poprad, z výpočtu hodnoty vozidla a výšky škody, z likvidačnej správy, zo záznamu o preverení škodovej udalosti, z Uznesenia OR PZ Poprad ČVS: ORP-1018/ST-PP-2016, z výzvy na úhradu zo dňa 30.8.2016, ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal za preukázané, že dňa 30.8.2016 spôsobili maloletí žalovaní požiar na Š. ulici vo W. tým spôsobom, že v dôsledku použitia a následného zapálenia horľavej látky pri garážach v dôsledku nedbalosti a neopatrnosti vznikol požiar, ktorý poškodil 9 tam stojacich garáží a ich zariadenia. Uvedeným konaním spôsobili na cudzom majetku škodu. Vlastníkom jednej z garáží bol X. H., ktorý mal u žalobcu uzatvorenú poistnú zmluvu č. 700703861, ktorou si poistil motorové vozidlo značky Škoda E. EČV: V. XXXBX. Na vozidle v dôsledku požiaru vznikla totálna škoda, ktorú žalobca uhradil vo výške 1 521,86 Eur po odpočítaní použiteľných zvyškov vo výške 855,- Eur a spoluúčasti 80,10 Eur. Trestné stíhanie, ktoré bolo začaté pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona bolo zastavené, nakoľko nebola naplnená subjektívna

stránka, úmysel páchatela, ako jeden z obligatórných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu. Nebol dôvod tiež na postúpenie veci príslušnému orgánu, a to Hasičskému zboru na prejednanie porušenia ustanovenia na úseku povinností fyzických osôb pri nedbalostnom a neopatrnom zaobchádzaní s otvoreným ohňom, a to z dôvodu, že v čase spáchania skutku žalovaní v 1. a 3.rade nedovršíli pätnásť rok svojho života, nakoľko podľa § 5ods. 1 zákona č.372/1990 Zb. o priestupkoch, nie je za priestupok zodpovedný ten, kto v čase jeho spáchania nedovršíl pätnásť rok svojho života. To, že sa žalovaní v 1.a3.rade predmetného konania, ktoré by ináč bolo kvalifikované ako priestupok dopustili, v konaní sporné nebolo. Sporná nebola tiež výška spôsobenej škody. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že žalované v 2. až 4. rade sú pasívne legitimovanými stranami sporu s maloletými žalovanými, nakoľko v prípade oddeleného spoluzitia rodičov maloletých je zásadne pasívne legitimovaný ten z jeho rodičov, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy a opatery, s ktorým maloletý žije v spoločnej domácnosti, ako je to v danom prípade.

4. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že zo žaloby a vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca svoj peňažný nárok odvodzuje zo záveru o zodpovednosti maloletých žalovaných za vznik škody, ktorá bola žalobcom likvidovaná v rámci zmluvného poisťovného vzťahu, v dôsledku čoho prešiel na neho ako na poisťovníku nárok na náhradu škody. Súd prvej inštancie uviedol, to, že sa žalovaní v 1.a3.rade predmetného konania, následkom ktorého vznikla škoda, a ktoré by ináč bolo kvalifikované ako priestupok dopustili, v konaní sporné nebolo. Sporná nebola tiež výška spôsobenej škody. Spornou ostala skutočnosť, či spolu s maloletými za túto škodu zodpovedajú aj tí, ktorí nad nimi mali vykonávať dohľad, teda rodičia, s ktorými maloletí žijú v spoločnej domácnosti. Predpokladá sa, že áno, vyvinieť sa môžu len vtedy, ak preukážu, že náležitý dohľad nezanedbali. Založením zodpovednosti dozorujúcich osôb podľa § 422 Občianskeho zákonníka sa sledujú dva ciele: prvým je stimulovať dozorujúce osoby pod hrozbou zodpovednosti na dôsledné plnenie si svojich povinností vo vzťahu k maloletým (cieľ prevenčný) a druhým je zabezpečiť svojim postavením, aby sa poškodeným dostalo účinnej náhrady (cieľ reparačný). Tí, ktorí vykonávajú nad maloletými dohľad (dozor), sa teda svojej zodpovednosti koncipovanej na princípe zavinenia môžu zbaviť úspešným preukázaním dôkazu o tom, že náležitý dohľad nezanedbali; ide o tzv. vyvinenie sa alebo exkulpáciu. Občiansky zákonník nevymedzuje, čo treba považovať za náležitý dohľad. Túto otázku treba posúdiť podľa povahy veci a okolností jednotlivého prípadu. U maloletého treba brať zreteľ najmä na vek, povahové vlastnosti a celkové správanie sa maloletého dieťaťa. Pod náležitým dohľadom treba rozumieť odstupňovaný dohľad, ktorý je primeraný v súvislosti s okolnosťami týkajúcimi sa osôb, nad ktorými sa vykonáva dohľad. Pod náležitým dohľadom však nemožno rozumieť taký dohľad, ktorý by bol za normálnych okolností vykonávaný nestále, nepretržite a bezprostredne (na každom kroku), lebo v takom prípade by bola zákonom predpokladaná možnosť zbavenia sa zodpovednosti podľa § 422 ods. 2 v podstate vylúčená. Tu možno dať za pravdu právnenému zástupcovi žalovaných v 1. a 2. rade. Ten namietal spoluzodpovednosť žalovanej v 2. rade, nakoľko náležitý dohľad nad žalovaným v 1.rade,svojím synom nezanedbala. Súd má za to, že táto skutočnosť nijakým spôsobom preukázaná nebola a nezanedbanie dohľadu zostalo len v rovine tvrdenia. Litera zákona jasne hovorí, že kto je povinný vykonávať dohľad zbaví sa zodpovednosti, ak preukáže, že náležitý dohľad nezanedbali. Žiaden takýto dôkaz v konaní produkovaný nebol. Skôr naopak, preukázané bolo, že žalovaná v 2. rade niekoľko rokov pred požiarom pracovala na turnusy v Rakúsku, syn podľa jej tvrdenia bol v tom čase buď s jej priateľom, alebo s jej matkou, alebo s jej sestrou, ktorá ale za prácou do Rakúska chodila tiež, aj keď sa väčšinou striedali. Ťažko hodnotiť, aká bola starostlivosť o maloletého, v ktorej sa striedalo niekoľko ľudí a to už od jeho útleho veku. V čase, keď došlo k požiaru mal 13 rokov a na pojednávaní žalovaná v 2.rade uviedla, že v Rakúsku pracovala asi od roku 2009, teda od jeho šiestich rokov. Je samozrejme smutné, že aby zabezpečila rodinu, musela ísť pracovať do zahraničia, ale v kontexte s týmto konaním napriek tomu bola stále tou osobou, ktorá mala nad synom zabezpečovať náležitý dohľad. Ani jej matka, ani jej sestra, ani nikto iný. Ak by súd aj pripustil, že k zanedbaniu náležitého dohľadu zo strany žalovanej v 2.rade nedošlo, stále by to bolo v rovine teoretickej, v rovine tvrdenia, pretože dôkazy potrebné na jej exkulpáciu produkované neboli.

5. Predpokladom vzniku zodpovednosti maloletých je určitá rozumová schopnosť a schopnosť rozpoznávací v čase vzniku škody. Ak jedna z uvedených zložiek chýba, namiesto maloletého zodpovedá ten, kto mal v tejto dobe povinnosť vykonávať nad ním dohľad. Je odôvodneným predpokladom, že 13,14 ročné deti sú rozumovo natoľko vyspelé, že chápu aspoň základy manipulácie s ohňom a zároveň majú tú vedomosť, že oheň môže spôsobiť požiar. Zároveň je zrejmé, že nemôžu v plnom rozsahu predvídať následky a silu požiaru, ktorý mohol vzniknúť ich konaním v garáži. Maloleté dieťa vo veku 13,14 rokov nemá také životné skúsenosti a odborné znalosti o protipožiarnej ochrane, aby

mohlo byť za svoje nedbanlivostné konanie spočívajúce v hre, ktorou chceli skúmať, či víno horí, plne zodpovedné. V danom prípade teda absentuje rozpoznávacía zložka, týkajúca sa následkov konania, a preto za konanie maloletého spoločne a nerozdielne zodpovedajú jeho zákonní zástupcovia, označení ako žalovaní v 2. a 4. rade.

6. V súvislosti s poukazom na konanie, ktoré bolo vedené tiež na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11Csp/1/2018 medzi tými istými stranami sporu z toho istého právneho základu, kde vo veci bol vydaný platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť a kde je pohľadávka už vyrovnaná, súd prvej inštancie poukázal na Nález Ústavného súdu SR III.ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017, podľa ktorého: „Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t.j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) toho istého súdu, a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnil, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ To, že bol vo veci 11Csp/1/2018 vydaný platobný rozkaz znamená, že príslušný sudca vyhodnotil danú vec rovnako, ako bola vyhodnotená v prebiehajúcom konaní, teda žalobu považoval za odôvodnenú, a to, že vo veci nebol podaný proti riadne doručenému platobnému rozkazu odpor ani jedným zo žalovaných, možno dôvodne považovať za uznanie opodstatnenosti uplatneného nároku. Toto súd prvej inštancie uviedol len navyše k dôvodom vyššie uvedeným, ktorého ho viedli k vyhovneniu žalobe, keďže sa na predmetné konanie v tomto prebiehajúcom konaní poukazovalo.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku včas podali odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade. Právne odôvodnili svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. Navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie, prípadne aby sám odvolací súd rozhodol tak, že žalobu zamietne. Vo veci konajúci súd dospel k preukázaniu zodpovednosti žalovanej v 2. rade na základe toho, že táto niekoľko rokov pred požiarom pracovala na turnusy v Y., pričom jej syn, teda žalovaný v 1. rade bol v tom čase s jej priateľom, matkou alebo sestrou. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na dlhodobjšie pôsobenie žalovanej v 2. rade v Y. (turnusy) je ťažké hodnotiť, aká bola starostlivosť o maloletého. Z uvedeného nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd prvej inštancie tento záver prijal. Pojem „náležitý dohľad“ podľa ust. § 422 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tento legálne nevymedzuje. Jeho obsah kreuje judikatúra súdov, ktorá zdôrazňuje nevyhnutnosť zohľadnenia osobitosti každého jednotlivého prípadu. Prihliada pritom u maloletého na vek, nadobudnuté vedomosti a znalosti, povahové vlastnosti a celkovo jeho správanie. Od okolností konkrétneho prípadu a posúdenia demonštratívne menovaných atribútov je závislá úroveň náležitého dohľadu i následné posudzovanie splnenia, resp. zanedbania danej povinnosti dohliadajúcich osôb. Ide totiž o odstupňovaný dohľad priradený okolnostiam v kontexte určenia dostatočnosti miery dozoru, kontroly a výchovného vedenia dohliadajúcich osôb. V konaní bolo preukázané, že žalobca nespochybnil, že žalovaný v 1. rade bol v rozhodnom čase na svoj vek veľmi sebestačný, neboli s ním žiadne výchovné problémy ani doma, ani v škole. Nikdy nemal zhoršenú známku zo správania. Pomáhal s domácimi prácami, a to pripraviť raňajky, zapnúť práčku, či obsluhovať plynový sporák. Žalovaná v 2. rade ako zákonný zástupca žalovaného v 1. rade podľa názoru žalovaných v 1. a 2. rade nezanedbala náležitý dohľad nad svojim maloletým synom, nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky pod náležitým dohľadom nemožno rozumieť taký dohľad, ktorý by bol za normálnych okolností vykonávaný dohliadajúcimi osobami neustále, nepretržite a bezprostredne na každom kroku dohliadanej osoby. Uvedené je odôvodnené najmä s poukazom na dostatočné výchovné vedenie maloletého zo strany žalovanej v 2. rade. Jeho vek rozumová a vôľová spôsobilosť, keďže vzhľadom na uvedené bol schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky. Žalovaný v 1. rade má 17 rokov, plní si povinnú školskú dochádzku a nemá žiaden príjem ani majetok. Škodu nespôsobil úmyselne, ale z nedbanlivosti. Preto žalovaní v 1. a 2. rade poukázali na ust. § 450 Občianskeho zákonníka, v ktorom je zakotvené moderačné právo súdu, ktoré súdu ukladá možnosť pri existencii určitých skutkových okolností, najmä ak ide o neúmyselné spôsobenie škody, náhradu škody primerane znížiť. Zmyslom tohto práva súdu je zmiernený vplyv zodpovednosti škodcu, ak by uloženie takejto povinnosti v plnom rozsahu bolo v rozpore s princípmi spravodlivosti. Podľa názoru žalovaných v 1. a 2. rade sú splnené podmienky na moderačné právo súdu znížiť nárok na náhradu škody a to s ohľadom na vek, majetok a nemožnosť zabezpečiť si príjem u žalovaného v 1. rade.

9. K odvolaniu žalovaných v 1. a 2. rade sa vyjadril žalobca. V celom rozsahu poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ako aj dôkazy vykonané a zabezpečené v priebehu konania, z ktorých nevyplýva dôvodnosť odvolania podaného žalovanými v 1. a 2. rade. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, nárok žalobcu správne posúdil, pričom v zmysle ust. § 191 C.s.p. všetky dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy a prihliadol ku všetkému, čo v konaní vyšlo najavo. Postup súdu prvej inštancie je plne v súlade s článkom 15 C.s.p. Žalobca zhodne s názorom súdu prvej inštancie má za to, že žalovaná v 2. rade v konaní neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala dôvody pre exculpáciu, t.j. vyvinenie sa zo zodpovednosti založenej zákonom v zmysle ust. § 422 Občianskeho zákonníka. To znamená, že na základe vykonaného dokazovania v spore neboli úspešne preukázané dôkazy o tom, že žalovaná v 2. rade náležitý dohľad nezanedbala, nakoľko skutočnosti, resp. okolnosti tvrdené zo strany žalovanej v 2. rade zostali len v rovine subjektívneho tvrdenia, objektívne nijako nepreukázané. Okrem toho, čo uviedol súd prvej inštancie, žalobca ešte doplnil, že mechanizmus zodpovednosti ust. § 422 Občianskeho zákonníka je odôvodnený existenciou osobitného vzťahu medzi žalovaným a jeho dohľadom. Základnou osobitosťou je vyslovené aj nedeliteľné solidárne zaviazanie takej osoby so zodpovednosťou maloletého. Zákonodarca to považoval za potrebné, aby poškodený mal svoje nároky nielen voči páchatelovi, od ktorého je zabezpečenie nápravy neisté, ale aj od ďalšieho subjektu, ktorý ich bude môcť zrejme lepšie zabezpečiť alebo realizovať. Preto každé konanie takýchto rizikových osôb spôsobuje podľa ust. § 422 ods. 1 aj solidárnu zodpovednosť osôb, ktoré nad nimi vykonávajú dohľad. Tie sa síce môžu zodpovednosti zbaviť, ale dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania nezanedbania náležitého dohľadu spočíva na nich, pričom žalovaná v 2. rade toto konanie neuniesla. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje žalobca za vecne a skutkovo správne, preto ho navrhol podľa ust. § 387 C.s.p. v celom rozsahu potvrdiť.

10. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaných v 1. a 2. rade sa vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade. Zotrvali na odvolacích dôvodoch.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.06.2021 a zistil, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

12. Podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením povinnosti.

13. Podľa ust. § 422 veta prvá Občianskeho zákonníka, maloletý alebo ten, kto je postihnutý duševnou poruchou, zodpovedá za škodu ním spôsobenú, ak je schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky; spoločne a nerozdielne s ním zodpovedá ten, ktorej povinný vykonávať nad ním dohľad.

14. Podľa 422 ods. 2 Občianskeho zákonníka kto je povinný vykonávať dohľad zbaví sa zodpovednosti, ak preukáže, že náležitý dohľad nezanedbala.

15. Tak ako to uviedli žalovaní v 1. a 2. rade vo svojom odvolaní, medzi stranami nebolo skutkovo sporné, že vznikla škoda, zároveň nebola sporná výška regresného nároku a zároveň nebola sporná zodpovednosť žalovanej v 2. rade. Žalovaní v 1. a 2. rade namietajú, že žalovaná v 2. rade ako zákonný zástupca žalovaného v 1. rade nezanedbala náležitý dohľad nad svojim maloletým synom, nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky pod náležitým dohľadom nemožno rozumieť taký dohľad, ktorý by bol za normálnych okolností vykonávaný dohliadajúcimi osobami neustále, nepretržite a bezodkladne na každom kroku dohliadanej osoby. S týmto názorom žalovanej v 2. rade možno súhlasiť, ale nestačí na naplnenie preukázania nezanedbania náležitého dohľadu žalovanej v 2. rade v zmysle ust. § 422 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože zavinenie žalovanej v 2. rade sa v zmysle tohto ods. 2 ust. § 422 Občianskeho zákonníka predpokladá. Súd prvej inštancie správne zistil a riadne odôvodnil v bode 22 dôvodov rozsudku, že skutočnosť, že by žalovaná v 2. rade náležitý dohľad nad žalovaným v 1. rade svojim synom nezanedbala, nijakým spôsobom preukázané nebola. Nezanedbanie dohľadu v tomto konkrétnom prípade skutočne zostalo len v rovine tvrdenia. Žiaden dôkaz o nezanedbaní dohľadu skutočne v konaní produkovaný nebol. Možno súhlasiť so záverom súdom prvej inštancie, že žalovaná v 2. rade niekoľko rokov pred požiarom pracovala na turnusy v Y. a syn podľa jej tvrdenia bol v tom čase buď s jej priateľom, alebo s jej matkou alebo so sestrou, ktorá ale za prácou do Y. chodila tiež aj keď

sa väčšinou striedali. V čase, keď došlo k požiaru, mal žalovaný v 1. rade 13 rokov. Záver súdu prvej inštancie, že ak by aj súd pripustil, že k zanedbaniu náležitého dohľadu zo strany žalovanej nedošlo, stále by to bolo v rovine teoretickej, v rovine tvrdenia, pretože dôkazy potrebné na jej exculpáciu produkované neboli zodpovedná pravidlám formálnej logiky. Súd prvej inštancie správne v bode 23. odôvodnenia rozsudku uviedol, že predpokladom vzniku zodpovednosti maloletých je určitá rozumová schopnosť a schopnosť rozpoznávací v čase vzniku škody. Maloleté dieťa vo veku 13, 14 rokov nemá také životné skúsenosti a odborné znalosti o protipožiarnej ochrane, aby mohlo byť za svoje nedbanlivostné konanie spočívajúce v hre, ktorou chcelo skúmať, či víno horí, plne zodpovedné. V danom prípade skutočne absentuje rozpoznávací zložka týkajúca sa následkov konania. Preto za konanie maloletých spoločne a nerozdielne zodpovedajú ich zákonní zástupcovia, označení v danom prípade ako žalovaní v 2. a 4. rade. Odvolacia námietka žalovanej v 2. rade o spornosti jej zodpovednosti v danom prípade preto nie je dôvodná.

16. Žalovaní v 1. a 2. rade zároveň namietajú, že žalovaný v 1. rade má 17 rokov, plní si povinnú školskú dochádzku a nemá žiaden príjem, ani majetok. Škodu nespôsobil úmyselne, ale z nedbanlivosti, preto navrhujú použiť ust. § 450 Občianskeho zákonníka z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu škody primerane znížiť.

17. K tomu odvolací súd uvádza, že je pravda, že žalovaný v 1. rade študuje a nemá príjem. S uvedeným však už zákonodarcu počítal v ust. § 422 Občianskeho zákonníka, teda poškodený má nárok nielen voči páchatelovi, ale aj od toho, kto zanedbal nad ním dohľad. Preto ide o solidárnu zodpovednosť, pričom tak ako už bolo uvedené vyššie tejto zodpovednosti sa možno zbaviť, ale dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania, že náležitý dohľad nezanedbali, spočíva na týchto osobách. Teda bolo potrebné, aby žalovaná v 2. rade preukázala, že sa konaniu žalovaného v 1. rade nedalo zabrániť žalovanou v 2. rade. Jednou z osobitostí ust. § 422 Občianskeho zákonníka je teda solidárna zodpovednosť tak, aby poškodený mal väčšiu právnu istotu na vymoženie svojej pohľadávky, to znamená, pokiaľ žalovaná má za to, že na strane žalovaných v 1. a 2. rade sú dôvody na aplikáciu ust. § 450 Občianskeho zákonníka, musela by preukázať majetkové pomery nielen na strane žalovaného v 1. rade, ale aj na strane svojej. Preto ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná.

18. Preto odvolací súd rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. vzhľadom na to, že bolo rozhodnuté o povinnosti zaplatiť sumu 1.521,86 Eur žalovanými v 1. a 4. rade spoločne a nerozdielne ako vecne správny potvrdil. Súd prvej inštancie správne rozhodol tak vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovaným v 1. a 4. rade v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).